

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA MAZOWIECKIEGO

Warszawa, dnia 6 grudnia 2021 r.

Poz. 10983

Rozstrzygnięcie nadzorcze Nr WNP-I.4131.267.2021.DK

Wojewody Mazowieckiego

z dnia 3 grudnia 2021 r.

dotyczy uchwały Nr XXXV/354/2021 Rady Gminy Wieliszew z dnia 26 października 2021 r. w sprawie wprowadzenia regulaminu korzystania z boiska wielofunkcyjnego, bieżni lekkoatletycznej i skoczni do skoku w dal zlokalizowanych przy szkole podstawowej nr 2 w Wieliszewie stanowiących własność Gminy Wieliszew.

WOJEWODA MAZOWIECKI

WNP-I.4131.267.2021.DK

Warszawa, 03 grudnia 2021 r.

**Rada Gminy Wieliszew
ul. K. Baczyńskiego 1
05-135 Wieliszew****Rozstrzygnięcie nadzorcze**

Działając na podstawie art. 91 ust. 1, w związku z art. 86 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1372, z późn. zm.)

stwierdzam nieważność

- § 3 ust. 4, § 3 ust. 9 pkt 3, 4, 6, 7, 8 oraz pkt 10 w odniesieniu do sformułowania: „*spożywania napojów alkoholowych lub innych środków odurzających*” Regulaminu korzystania z boiska wielofunkcyjnego stanowiącego załącznik do uchwały Rady Gminy Wieliszew z dnia 26 października 2021 r. Nr XXXV/354/2021 w sprawie wprowadzenia regulaminu korzystania z boiska wielofunkcyjnego, bieżni lekkoatletycznej i skoczni do skoku w dal zlokalizowanych przy szkole podstawowej nr 2 w Wieliszewie stanowiących własność Gminy Wieliszew,
- § 2 ust. 5, § 2 ust. 6 pkt 3, oraz pkt 5 w odniesieniu do sformułowania : „*spożywania alkoholu*”, 6, 8, 12, § 2 ust. 7 Regulaminu korzystania z bieżni lekkoatletycznej i skoczni do skoku w dal stanowiącego załącznik Nr 2 do ww. uchwały.

Uzasadnienie

Rada Gminy Wieliszew w dniu 26 października 2021 r. podjęła uchwałę Nr XXXV/354/2021 w sprawie wprowadzenia regulaminu korzystania z boiska wielofunkcyjnego,

bieżni lekkoatletycznej i skoczni do skoku w dal zlokalizowanych przy szkole podstawowej nr 2 w Wieliszewie stanowiących własność Gminy Wieliszew.

W uchwale wskazano, że podstawę prawną do jej podjęcia stanowią przepisy art. 18 ust. 1 i 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym.

W § 3 ust. 4 Regulaminu korzystania z boiska wielofunkcyjnego stanowiącego załącznik do uchwały zawarto następującą regulację: *„za szkody wyrządzone przez dzieci odpowiadają rodzice lub ich opiekunowie prawni.”*.

Zgodnie z § 2 ust. 5 Regulaminu korzystania z bieżni lekkoatletycznej i skoczni do skoku w dal stanowiącego załącznik Nr 2 do uchwały: *„osoby, które zniszczą lub uszkodzą sprzęt i urządzenia Bieżni i Skoczni do skoku w dal, bądź ich opiekunowie prawni poniosą odpowiedzialność materialną, przy czym będzie ona proporcjonalna do wielkości zniszczeń i wartości zniszczonego lub uszkodzonego mienia.”*.

Na podstawie § 2 ust. 7 Regulaminu korzystania z bieżni lekkoatletycznej i skoczni do skoku w dal stanowiącego załącznik Nr 2 do uchwały: *„właściciel nie ponosi odpowiedzialności za wypadki powstałe w trakcie korzystania z Bieżni i Skoczni.”*.

Należy wskazać, że ujęte w powyższej uchwale zasady odpowiedzialności mogą mieć charakter odpowiedzialności karnej, cywilnej lub wykroczeniowej.

Zgodnie z art. 415 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740, z późn. zm.), kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Na podstawie art. 422 Kodeksu cywilnego, za szkodę odpowiedzialny jest nie tylko ten, kto ją bezpośrednio wyrządził, lecz także ten, kto inną osobę do wyrządzenia szkody nakłonił albo był jej pomocny, jak również ten, kto świadomie skorzystał z wyrządzonej drugiemu szkody.

Zgodnie z art. 427 tej ustawy, kto z mocy ustawy lub umowy jest zobowiązany do nadzoru nad osobą, której z powodu wieku albo stanu psychicznego lub cielesnego winy poczytać nie można, ten obowiązany jest do naprawienia szkody wyrządzonej przez tę osobę, chyba że uczynił zadość obowiązkowi nadzoru albo że szkoda byłaby powstała także przy starannym wykonywaniu nadzoru. Przepis ten stosuje się również do osób wykonywających bez obowiązku ustawowego ani umownego stałą pieczę nad osobą, której z powodu wieku albo stanu psychicznego lub cielesnego winy poczytać nie można.

Powstanie odpowiedzialności warunkowane jest zaistnieniem m.in. zdarzenia wyrządzającego szkodę. W momencie zaistnienia pozostałych przesłanek odpowiedzialności

odszkodowawczej w postaci winy oraz związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem a powstaniem szkody, pomiędzy wyrządzającym szkodę a poszkodowanym powstaje z mocy prawa stosunek zobowiązaniowy polegający na obowiązku naprawienia szkody.

Regulacje dotyczące odpowiedzialności znajdują się także w przepisach prawa karnego.

Art. 42 ust. 1 zd. pierwsze Konstytucji RP stanowi, że odpowiedzialności karnej podlega ten tylko, kto dopuścił się czynu zabronionego pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia. Wyrazem powyższej zasady jest art. 1 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997r. Kodeks karny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1444, z późn. zm.), zgodnie z którym odpowiedzialności karnej podlega ten tylko, kto popełnia czyn zabroniony pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia. Natomiast zgodnie z art. 288 § 1 Kodeksu karnego, kto cudzą rzecz niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. „Podstawowa zasada odpowiedzialności karnej - nullum crimen sine lege (art. 1 § 1 dawnego i obecnie obowiązującego kodeksu karnego) nakazuje, aby czyn zabroniony był określony szczegółowo przez ustawę oraz zakazuje stosowania w prawie karnym analogii i wykładni rozszerzającej na niekorzyść sprawcy”. (*Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 4 kwietnia 2000 r. II KKN 335/99*). „Zgodnie z art. 1 § 1 KK odpowiedzialności karnej podlega ten tylko, kto popełnia czyn zabroniony pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia, przez co rozumieć należy popełnienie czynu zabronionego opisanego w taki sposób, jak w przepisach ustawy; a nie w sposób opisany dowolnie czy wręcz dalece odbiegający od brzmienia przepisu ustawy karnej”. (*Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 9 września 2015 r. II AKa 250/15*).

Jak wynika z powyższego, kwestie ponoszenia odpowiedzialności cywilnej lub karnej lub wykroczeniowej za określone czyny jak również ewentualne zwolnienia od jej ponoszenia, czy możliwość jej przypisania podmiotowi trzeciemu, regulowane są przez przepisy ustaw i tylko akty prawne tej rangi mogą przewidywać poniesienie odpowiedzialności za dany czyn lub zwolnienie od jej ponoszenia. Rada Gminy, ustanawiając zasady i wyłączenia odpowiedzialności za określone czyny, wkroczyła w materię przeznaczoną do uregulowania przez ustawodawcę, co w świetle powyższych rozważań jest niedopuszczalne.

Zgodnie z § 3 ust. 9 pkt 3-4, 6-8 i 10 Regulaminu korzystania z boiska wielofunkcyjnego stanowiącego załącznik do uchwały: „w celu zapewnienia bezpiecznego korzystania z boiska wielofunkcyjnego zabrania się:

- 3) *zaśmiecania terenu i niszczenia roślinności;*
- 4) *niszczenia, dewastowania urządzeń sportowych oraz ogrodzeń;*
- 6) *zakłócania porządku i używania słów wulgarnych;*
- 7) *palenia ognisk oraz wnoszenia materiałów pirotechnicznych i szkodliwych substancji chemicznych;*
- 8) *wprowadzania zwierząt;*
- 10) *palenia papierosów, spożywania napojów alkoholowych lub innych środków odurzających.”.*

Na podstawie § 2 ust. 6 pkt 3, 5-6, 8 i 12 Regulaminu korzystania z bieżni lekkoatletycznej i skoczni do skoku w dal stanowiącego załącznik Nr 2 do uchwały: „*na Bieżni i Skoczni do skoku w dal zabrania się:*

- 3) *niszczenia urządzeń sportowych i powierzchni tartanowej,*
- 5) *palenia tytoniu, spożywania alkoholu, napojów i jedzenia,*
- 6) *zaśmiecania, wnoszenia opakowań szklanych i metalowych,*
- 8) *zakłócania porządku i używania słów wulgarnych,*
- 12) *wprowadzania zwierząt.”.*

Warto w tym miejscu zauważyć, że sformułowane powyżej zakazy mają swoje odzwierciedlenie w przepisach rangi ustawowej, a więc w przepisach hierarchicznie wyższych niż akty prawa miejscowego. Wobec powyższego, brak podstaw do ich powtarzania, skoro wynikają z regulacji powszechnie obowiązujących.

O możliwości wystąpienia odpowiedzialności karnej z art. 288 Kodeksu karnego, w kontekście niszczenia cudzej rzeczy była mowa powyżej.

Zaśmiecanie terenu oraz zakłócanie porządku i spokoju, jak również niszczenie roślinności normowane jest w przepisach ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2021 r. poz. 2008).

Zaśmiecanie miejsc publicznych unormowane jest w art. 145 Kodeksu wykroczeń. Przepis stanowi, że kto zanieczyszcza lub zaśmieca miejsca dostępne dla publiczności, a w szczególności drogę, ulicę, plac, ogród, trawnik lub zieleniec, podlega karze grzywny do 500 złotych albo karze nagany.

Zakłócanie porządku również zostało unormowane w przepisach tej ustawy. Zgodnie z art. 51 § 1 Kodeksu wykroczeń, kto krzykiem, hałasem, alarmem lub innym wybrykiem zakłóca spokój,

porządek publiczny, spoczynek nocny albo wywołuje zgorszenie w miejscu publicznym, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.

Zgodnie z art. 107 cytowanej ustawy, kto w celu dokuczenia innej osobie złośliwie wprowadza ją w błąd lub w inny sposób złośliwie niepokoi, podlega karze ograniczenia wolności, grzywny do 1500 złotych albo karze nagany.

Na podstawie art. 140 tej ustawy, kto publicznie dopuszcza się nieobyczajnego wybryku, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności, grzywny do 1500 złotych albo karze nagany.

Zgodnie z art. 144 § 1 Kodeksu wykroczeń, kto na terenach przeznaczonych do użytku publicznego niszczy lub uszkadza roślinność lub też dopuszcza do niszczenia roślinności przez zwierzęta znajdujące się pod jego nadzorem albo na terenach przeznaczonych do użytku publicznego depta trawnik lub zieleniec w miejscach innych niż wyznaczone dla celów rekreacji przez właściwego zarządcę terenu, podlega karze grzywny do 1000 złotych albo karze nagany.

Na gruncie art. 82 § 1 pkt 1 Kodeksu wykroczeń penalizowane jest dokonywanie czynności, które mogą spowodować pożar, jego rozprzestrzenianie się, utrudnienie prowadzenia działania ratowniczego lub ewakuacji, polegających m.in. na: niedozwolonym używaniu otwartego ognia.

Kwestie związane z obrotem i posiadaniem wyrobów pirotechnicznych zawiera ustawa z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 204). Zgodnie z art. 9 tej ustawy, nabywanie, przechowywanie, używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub wytwarzanie materiałów wybuchowych metodą in situ wymaga uzyskania pozwolenia na nabywanie, przechowywanie, używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub wytwarzanie materiałów wybuchowych metodą in situ, zwanego dalej „pozwoleniem”.

Przepis ust. 2 stanowi, że nie jest wymagane uzyskanie pozwolenia na nabywanie, przechowywanie lub używanie wyrobów pirotechnicznych wyraźnie wymienionych w art. 62c ust. 1 pkt 1 lit. a-c, pkt 2 lit. a oraz pkt 3 lit. a tejże ustawy.

Stosowanie środków i substancji chemicznych wbrew zakazom wynikającym z przepisów prawa powszechnie obowiązującego reguluje ustawa z dnia 25 lutego 2011 r. o substancjach chemicznych i ich mieszaninach (Dz. U. z 2020 r. poz. 2289). Wprowadzenie generalnego zakazu ich używania w akcie rangi podstawowej jest pozbawione podstawy prawnej, jak również narusza przepisy prawa wyższego rzędu, które normują przedmiotową kwestię.

Warto w tym miejscu przytoczyć przepisy przywołanej ustawy:

Na podstawie art. 36 niniejszej ustawy, kto wbrew ograniczeniom określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 26 ust. 1 produkuje, wprowadza do obrotu lub stosuje substancję stwarzającą zagrożenie, mieszaninę stwarzającą zagrożenie lub wyrób zawierający taką substancję lub mieszaninę, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo karze pozbawienia wolności do lat 2.

Tej samej karze podlega, kto wbrew przepisom art. 67 rozporządzenia nr 1907/2006 produkuje, wprowadza do obrotu lub stosuje substancję, w jej postaci własnej, jako składnik mieszaniny lub w wyrobie, w stosunku do której w załączniku XVII do tego rozporządzenia zostało określone ograniczenie, albo czyni to wbrew ograniczeniu ustalonym w tym załączniku lub w przepisach wydanych na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy.

Odnosząc się do zakazu wprowadzania zwierząt na określony teren, wskazuję że jest on pozbawiony podstaw prawnych. Zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w orzecznictwie sądowym:

„W ocenie Sądu przyjęcie całkowitego zakazu wprowadzania zwierząt domowych do "obiektów użyteczności publicznej" oraz "na tereny placów gier i zabaw, piaskownic dla dzieci, kąpielisk i miejsc wykorzystywanych do kąpieli oraz na tereny objęte zakazem na podstawie odrębnych uchwał Rady Miejskiej w Wołowie" stanowi naruszenie kompetencji przyznanej w powołanym przepisie ustawy. Rozumienie zacytowanego przepisu ustawowego powinno być bowiem takie, że na jego podstawie rada może nakładać konkretne obowiązki (nakazy/zakazy) na właścicieli zwierząt domowych, jednak obowiązki te muszą zmierzać do zapewniania ochrony przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. W ocenie Sądu, wprowadzenie w regulaminie utrzymania czystości i porządku na terenie gminy zakazu wprowadzania zwierząt na dane tereny jest środkiem nadmiernie ograniczającym swobodę poruszania się i przebywania w określonym miejscu, która przysługuje wszystkim obywatelom, w tym właścicielom zwierząt domowych. Cel ustawy, a pośrednio również regulaminu, jakim jest dążenie do utrzymania czystości i porządku w gminie nie pozwala na wprowadzenie tak daleko idących zakazów, jak przyjęte przez Radę Miejską w Wołowie”. (Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 lutego 2015 r. II OSK 2439/14).

„W kompetencjach rady gminy wynikających z art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach nie mieści się wprowadzenie całkowitego zakazu prowadzenia wszelkich zwierząt domowych na określone tereny i do określonych miejsc, lecz do ustalenia

sposobu postępowania ze zwierzętami domowymi w taki sposób, by ich pobyt na tych terenach nie był uciążliwy i nie zagrażał przebywającym tam osobom. Ustanowienie tak daleko idącego zakazu nadmiernie ogranicza swobodę poruszania i przebywania w określonym miejscu właścicieli zwierząt domowych i wykracza poza materię określoną w ustawie.”. (Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 lipca 2020 r. II OSK 921/20).

Zgodnie z art. 14 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2021 r. poz. 1119) zabrania się sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych:

- 1) na terenie szkół oraz innych zakładów i placówek oświatowo-wychowawczych, opiekuńczych i domów studenckich;
- 2) na terenie zakładów pracy oraz miejsc zbiorowego żywienia pracowników;
- 3) w miejscach i czasie masowych zgromadzeń;
- 4) w środkach i obiektach transportu publicznego, z wyjątkiem:
 - a) wagonów restauracyjnych i bufetów w pociągach komunikacji krajowej, w których dopuszcza się sprzedaż, podawanie i spożywanie napojów alkoholowych o zawartości do 4,5% alkoholu oraz piwa,
 - b) pociągów komunikacji międzynarodowej, w których dopuszcza się sprzedaż, podawanie i spożywanie:
 - napojów alkoholowych o zawartości do 4,5% alkoholu oraz piwa w wagonach restauracyjnych i bufetach oraz w wagonach sypialnych i z miejscami do leżenia,
 - napojów alkoholowych o zawartości powyżej 4,5% alkoholu przy stolikach w wagonach restauracyjnych, w tym napojów o zawartości powyżej 18% alkoholu tylko do posiłków,
 - c) międzynarodowych portów lotniczych i samolotów komunikacji międzynarodowej,
 - d) statków i portów morskich;
- 5) w obiektach zajmowanych przez organy wojskowe i spraw wewnętrznych, jak również w rejonie obiektów koszarowych i zakwaterowania przejściowego jednostek wojskowych.

Ponadto zabrania się spożywania napojów alkoholowych w miejscu publicznym, z wyjątkiem miejsc przeznaczonych do ich spożycia na miejscu, w punktach sprzedaży tych napojów. Zabrania się sprzedaży, podawania i spożywania napojów zawierających więcej niż 18% alkoholu w ośrodkach szkoleniowych. Zabrania się sprzedaży i podawania napojów zawierających więcej niż 18% alkoholu w domach wypoczynkowych.

Jak wynika z treści przytoczonego przepisu katalog miejsc, w których zabrania się spożywania napojów alkoholowych został sformułowany na poziomie ustawy i to ustawodawca ma kompetencję do dookreślenia tego katalogu w drodze zmiany aktu prawnego rangi ustawowej.

Organ nadzoru dostrzega wprawdzie, że zgodnie z art. 14 ust. 6 powołanej ustawy, w innych niewymienionych miejscach, obiektach lub na określonych obszarach gminy, ze względu na ich charakter, rada gminy może wprowadzić czasowy lub stały zakaz sprzedaży, podawania, spożywania oraz wnoszenia napojów alkoholowych. Należy jednak wyraźnie podkreślić, że dokonanie ustaleń w powyższym zakresie winno być podyktowane szczególnym charakterem miejsca lub obiektu, jak wymaga tego przepis delegujący, poza tym zakaz w tym przedmiocie nie powinien być wprowadzony w regulaminie korzystania z infrastruktury gminnej.

Zgodnie z wytycznymi sformułowanymi w orzecznictwie sądowym:

„Przepisy gminne wydawane na podstawie art. 14 ust. 6 ustawy z dnia 26 października 1982r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi w celu wskazania miejsc, obiektów lub określonych obszarów gminy, na które rozciągać się ma obowiązywanie czasowego lub stałego zakazu sprzedaży, podawania, spożywania oraz wnoszenia napojów alkoholowych, nie mogą posługiwać się sformułowaniami pełniącymi funkcję semantyczną tzw. nazw ogólnych i generalnych zarazem (jak np. ulice, place, parki, skwery, obiekty sportowe, obiekty rekreacyjne, sklepy, place zabaw, wnętrza blokowe, klatki schodowe, cmentarze), którym przyporządkowany jest ogół desygnatów danego rodzaju, bez możliwości ich indywidualizacji i uwzględnienia ich charakteru.” (wyrok NSA z dnia 21 maja 2020 r. II GSK 222/20).

Z treści uchwały ani z uzasadnienia nie wynika szczególny charakter obiektów gminnych, zatem brak podstaw do formułowania przedmiotowego zakazu.

Kwestia używania środków odurzających normowana jest w art. 33 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2020 r. poz. 2050). Zgodnie z tym przepisem środki odurzające grup I-N i II-N oraz substancje psychotropowe grup II-P, III-P i IV-P mogą być używane wyłącznie w celach medycznych, przemysłowych lub prowadzenia badań. Substancje psychotropowe grupy I-P mogą być używane wyłącznie w celu prowadzenia badań, a środki odurzające grupy IV-N wyłącznie w celu prowadzenia badań oraz w leczeniu zwierząt - w zakresie wskazanym w przepisach wydanych na podstawie art. 44f.

Zgodnie z art. 33a tej ustawy, ziele konopi innych niż włókniste oraz wyciągi, nalewki farmaceutyczne, a także wszystkie inne wyciągi z konopi innych niż włókniste oraz żywica konopi

innych niż włókniste, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 44f, mogą stanowić surowiec farmaceutyczny, o którym mowa w art. 2 pkt 40 ustawy z dnia 6 września 2001r. - Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2021 r. poz. 1977), przeznaczony do sporządzania leków recepturowych, o których mowa w art. 3 ust. 4 pkt 1 ustawy - Prawo farmaceutyczne, po uzyskaniu pozwolenia na dopuszczenie do obrotu wydanego przez Prezesa Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych, zwanego dalej "Prezesem Urzędu".

Wydanie albo odmowa wydania pozwolenia, o którym mowa powyżej, zmiana danych stanowiących podstawę wydania tego pozwolenia albo zmiana w dokumentacji będącej podstawą jego wydania, przedłużenie terminu jego ważności, odmowa przedłużenia terminu jego ważności, skrócenie terminu jego ważności oraz jego cofnięcie następuje w drodze decyzji Prezesa Urzędu.

W związku z tym, brak delegacji do regulowania kwestii używania środków odurzających i wprowadzania takiego zakazu w uchwale.

Okoliczność, że kwestionowana uchwała stanowi akt prawa miejscowego, i w konsekwencji normatywny akt wykonawczy, oznacza że Rada Gminy uchwalając przedmiotową uchwałę i określając szczegółowe jej postanowienia nie może wykraczać poza granice upoważnienia określone w przepisach prawa powszechnie obowiązującego i jest obowiązana do kompleksowego wypełniania delegacji. Z treści art. 94 Konstytucji RP wynika, że każdy akt prawa miejscowego ma charakter wykonawczy w stosunku do ustaw, a jako taki winien być oparty na ustawie upoważniającej i nie przekraczać zakresu upoważnienia.

W nawiązaniu do powyższego należy stwierdzić, że w świetle art. 94 Konstytucji RP organy samorządu terytorialnego wydają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie. Oznacza to, że do wydania aktu prawa miejscowego wymagane jest zawarte w ustawie odrębne upoważnienie konkretnego organu do uregulowania w określonej formie danego zakresu spraw. Jednocześnie konstytucyjna zasada praworządności wyrażona w art. 7 Konstytucji RP wymaga, żeby materia regulowana wydanym aktem normatywnym wynikała z upoważnienia ustawowego i mieściła się w granicach prawa. Wynika to również wprost z przepisów ustawy o samorządzie gminnym, a zwłaszcza z art. 40 tej ustawy, zgodnie z którym gminie przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gminy na podstawie upoważnień ustawowych. Należy zatem wyraźnie podkreślić, iż wszelkie uchwały podejmowane przez radę gminy muszą nie tylko mieć umocowanie w obowiązujących przepisach prawa, ale też zapisy

zawarte w uchwałach nie mogą przepisów tych naruszać. Ustawodawca, formułując określoną delegację do wydania aktu wykonawczego, przekazuje upoważnienie do uregulowania wyłącznie kwestii wynikających z upoważnienia. Zatem niedopuszczalna jest realizacja upoważnienia ustawowego regulująca kwestie nie przekazane do uregulowania w upoważnieniu.

Materialnoprawna podstawa do działania rady gminy w zakresie stanowienia aktów prawa miejscowego musi bowiem wynikać wprost z zapisów ustawy (delegacji ustawowej) i nie może być oparta na ogólnych przepisach zawartych w ustawach. Zgodnie z zasadą legalności (art. 7 Konstytucji RP), organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Rada gminy obowiązana jest; zatem przestrzegać zakresu upoważnienia ustawowego udzielonego jej przez ustawę w zakresie tworzenia aktów prawa miejscowego, a w ramach udzielonej jej delegacji w tych działaniach nie może wykraczać w materię uregulowaną ustawą. (...)". (por. uzasadnienie do Wyroku WSA w Olsztynie z dnia 12 stycznia 2016 r. II SA/OI 1269/15).

Mając na uwadze powyższe, stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały Rady Gminy Wieliszew, we wskazanej w petitum części, jest w pełni uzasadnione.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze Gminie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, wnoszona za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

Informuję, że rozstrzygnięcie nadzorcze wstrzymuje wykonanie uchwały z mocy prawa, w części objętej orzeczeniem, z dniem jego doręczenia.

Konstanty Radziwiłł
Wojewoda Mazowiecki

/podpisano bezpiecznym podpisem elektronicznym
weryfikowanym ważnym kwalifikowanym certyfikatem/